

DOLORES REDONDO

labutxaca

ET DONARÉ TOT AIXÒ

UNA MORT INESPERADA.
UN OBSCUR SECRET FAMILIAR AL COR
D'UNA TERRA LLEGENDÀRIA.

Dolores Redondo

Et donaré tot això

Traducció de Núria Parés Sellarès

Columna
Barcelona

Títol original: *Todo esto te daré*
© Dolores Redondo, 2016
www.doloresredondo.com
Publicat d'acord amb Pontas Literary & Film Agency

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Columna l'any 2016

Primera edició en aquest segell: novembre del 2018
© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2016
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.
Impressió: Liberdúplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 20.813-2018
ISBN: 978-84-17420-20-8

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Salvavides

Els trucs a la porta van sonar autoritaris. Vuit cops segurs, ràpids, de qui espera ser atès amb diligència. El tipus de sollicitud que no es podria confondre mai amb el picar d'un convidat, d'un operari o d'un reparador. Més tard, pensaria que al capdavall és així com un espera que truqui la policia.

Durant un parell de segons va observar pensatiu el cursor, que parpellejava al final de l'última frase. El matí li estava anant bé, millor que en les darreres tres setmanes, perquè, tot i que li feia ràbia admetre-ho, escrivia més a gust quan estava sol a casa, quan treballava sense horaris, alliberat de les rutinàries interrupcions per dinar o sopar, i simplement es deixava portar. En aquella fase de l'escriptura sempre era igual. *Sol de Tebes* estaria acabada al cap d'un parell de setmanes, potser abans, si tot anava bé. I fins llavors aquella història seria l'únic que hi hauria en la seva vida, la seva obsessió, el que l'ocuparia dia i nit, l'únic en què pensaria. Ho havia experimentat amb cada novel·la, era una sensació alhora vital i demolidora, com una immolació que adorava i temia experimentar a parts iguals. Un acte privat que, per experiència, sabia que durant aquells dies no el convertia en la millor companyia. Va alçar la vista per dirigir una mirada ràpida cap al passadís que separava la sala d'estar on escrivia de la porta

d'entrada, i la va dirigir de nou al cursor, que semblava que palpités carregat de les paraules que havia d'escriure. Un enganyós silenci es va apoderar de l'estança i va crear per un instant la falsa esperança que l'intempestiu visitant s'havia rendit. Però no ho havia fet; percebia la presència de la seva energia imperativa i quieta a l'altra banda de la porta. Va tornar a clavar la mirada al cursor i va acostar les mans al teclat, decidit a acabar la frase. En els segons posteriors fins i tot va sospesar la possibilitat de no fer cas dels trucs que, insistents, ressonaven en el petit rebedor.

Irritat, no tant per la interrupció com per la manera desconsiderada de trucar, va anar cap a l'entrada i va obrir la porta estirant la maneta amb ràbia mentre balbucejava un reneç dirigit al porter de la finca, al qual ja havia advertit més d'una vegada que no li agradaven les interrupcions mentre treballava.

Dos guàrdies civils, un home i una dona, d'uniforme, van retrocedir un pas quan va obrir la porta.

—Bon dia, és aquí el domicili de l'Álvaro Muñiz de Dávila? —va preguntar l'home, mentre consultava breument una petita targeta que li va desaparèixer dins del palmell de la mà.

—Sí —va respondre en Manuel, que es va oblidar immediatament de l'enrabiada.

—És un familiar seu, vostè?

—Sóc el seu marit.

El guàrdia civil va fer una mirada ràpida a la seva companya, un gest que no va passar desapercebut a en Manuel, però en aquell moment la seva paranoia ja havia assolit unes cotes suficients per no donar importància a l'ofensa.

—Que li ha passat res?

—Sóc l'alferes Castro i ella és la meua companya, la sergent Acosta. Que ens deixaria entrar? Parlarem millor a dintre.

Era escriptor, podia desenvolupar l'escena sense gaire esforç; dos guàrdies civils uniformats que li demanaven d'en-

trar a casa seva per parlar amb ell no podien portar bones notícies.

En Manuel va assentir i es va apartar a un costat. A l'estret rebedor, els guàrdies es veien immensos, amb els uniformes verds i les botes militars. Les soles van grinyolar sobre el vernis fosc del parquet, com si fossin mariners borratxos intentant mantenir l'equilibri a la coberta d'un vaixell massa petit. Els va guiar a través del passadís fins a la sala d'estar, on tenia disposada la taula de treball, però en comptes de conduir-los fins als sofàs, es va aturar en sec, es va girar, gairebé topant amb ells, i va repetir obstinat:

—Que li ha passat res?

No era una pregunta, en algun moment entre l'entrada i la sala d'estar havia deixat de ser-ho per convertir-se gairebé en una pregària, una retòrica pesada que la seva ment repetia amb insistència: «Sisplau, no; sisplau, no; sisplau, no». I ho feia tot i que sabia de sobres que aquella pregària no servia de res. No va servir quan el càncer va devorar la seva germana en tan sols nou mesos. Ella, enfèbrada i esgotada, però determinada com sempre a infondre-li valor, a consolar-lo, a cuidar-lo, feia broma amb la cara ja tenyida de mort sepultada en la flonjor del coixí. «Trigaré el mateix a anar-me'n del món que el que vaig trigar a venir-hi.» Va continuar pregant, humiliat davant d'un poder superior i inútil, per al qual va recitar la vella fórmula mentre caminava, arrossegant els peus com un lacai servicial, fins a aquell despatx petit i caldejat on el metge li va dir que la seva germana no passaria d'aquella nit. No, no servia de res, però decidit a resistir, va enllaçar les mans en una súplica muda mentre escoltava les paraules, una sentència ineludible per a la qual no s'esperava la trucada de cap governador.

L'alferes es va entretenir admirant la magnífica biblioteca que cobria completament dues de les parets de la sala d'estar, va fer una ullada ràpida a la taula de treball d'en Manuel i després el va tornar a mirar a ell.

—Potser hauria de seure —va dir el guàrdia, fent un gest cap al sofà.

—No vull seure, digui'm què ha passat —va insistir, i de seguida es va adonar que havia sonat una mica brusc; després, per suavitzar-ho, va deixar anar un sospir i va afegir—: Sisplau.

El guàrdia va dubtar incòmode, va desviar la vista cap a un punt per sobre de l'espatlla d'en Manuel i abans de parlar es va mossegar el llavi de dalt.

—Es tracta de... del seu...

—Es tracta del seu marit —el va interrompre la dona, que es va fer càrrec de la situació mentre de cua d'ull s'adonava de l'alleujament mal dissimulat del seu company—. Ens sap greu, però tenim males notícies. Sentim molt haver-li de comunicar que el senyor Álvaro Muñoz de Dávila ha tingut un greu accident de trànsit aquesta matinada. Quan hi ha arribat l'ambulància, ja era mort. Ho sento molt, senyor.

El rostre de la sergent dibuixava un oval perfecte remarcat pel pentinat, amb els cabells recollits a la nuca en un monyo del qual es començaven a escapar alguns flocs. Ho havia sentit perfectament, l'Álvaro havia mort; tanmateix, durant uns segons es va sorprendre pensant en la serena bellesa d'aquella dona d'una manera tan absoluta que va estar a punt de verbalitzar la torbadora percepció que li ocupava la ment per complet. Era molt bonica, però no semblava que fos conscient de la prodigiosa simetria de les seves faccions, i això la feia ser encara més maca. En això hi tornaria a pensar més tard, impressionat per la manera com el seu cervell havia trobat una sortida d'emergència en un intent de salvar-li el seny, i pels segons que va passar refugiat en el traç exquisit d'aquell rostre femení que, malgrat que aleshores encara no ho sabia, es va convertir en el primer salvavides on aferrar-se. Va ser només un instant, precís, però suficient per impedir l'allau de preguntes que ja se li estava formant a la ment. Tanmateix, només va dir:

—L'Álvaro?

La sergent el va agafar del braç, més tard pensaria que ho havia fet de la mateixa manera que agafen els detinguts, i el va conduir sense trobar resistència fins al sofà, el va empènyer lleument per l'espatlla i, quan va estar assegut, ella va seure al seu costat.

—L'accident s'ha produït aquesta matinada. Aparentment, el cotxe ha sortit de la calçada en una zona recta i amb força visibilitat; no sembla que hi hagi cap altre vehicle implicat, i segons els companys que ens n'han informat des de Monforte, tot apunta que es podria haver adormit al volant.

L'escoltava atentament mentre feia un esforç per prestar atenció als detalls de l'explicació i intentava no sentir el cor de veus que cada vegada cridava més fort a dintre seu: «L'Álvaro és mort», «L'Álvaro és mort», «L'Álvaro és mort».

El bonic rostre de la dona va deixar de ser suficient. De cua d'ull veia l'alferes entretingut observant els objectes que envaien la superfície de la taula de treball. Un got amb restes de cafè i la cullereta a dintre, la invitació per assistir a un prestigiós premi literari, que havia fet servir com a sotagot, el telèfon mòbil amb el qual havia parlat amb l'Álvaro feia només unes hores, i el cursor parpellejant ansiós al final de l'última ratlla que havia escrit aquest matí en què havia pensat, com un imbècil, que li estava anant molt bé. I tot d'una va pensar que ja no importava, que res no importava si l'Álvaro era mort, i devia ser veritat, perquè aquella sergent l'hi havia dit i el cor grec que se li havia instal·lat al cap no parava de repetir-ho en un *crescendo* ensordidor. Llavors, va arribar el segon salvavides.

—Ha dit Monforte? Però això és a...

—Monforte, a la província de Lugo. És on hi ha la caserna des d'on ens han trucat, tot i que en realitat l'accident ha tingut lloc en un petit municipi que pertany a la localitat de Chantada.

—No és l'Álvaro. —La rotunditat de l'afirmació va cri-

dar l'atenció de l'alferes, que de sobte va perdre l'interès pels objectes de l'escriptori i es va girar, desconcertat.

—Què?

—No pot ser l'Álvaro. El meu marit va marxar abans-d'ahir a la tarda cap a Barcelona per reunir-se amb un client. Es dedica al màrqueting empresarial. Ha treballat durant setmanes en un projecte per a un grup hotelier català, tenien previstos diversos actes promocionals, i aquest matí, a primera hora, havia d'assistir a una reunió per fer-ne la presentació, de manera que és impossible que fos a Lugo, segur que es tracta d'un error. Ahir al vespre vaig parlar amb ell, i si no hem parlat aquest matí és perquè, tal com he dit, tenia una reunió a primera hora i jo no sóc gaire matiner, però li trucaré ara mateix.

Es va aixecar i va passar pel costat de l'alferes mentre ignorava la càrrega d'indulgència que pesava com el plom en l'intercanvi de mirades que van fer els guàrdies. Quan va arribar a l'escriptori, va buscar amb malaptesa entre els objectes que n'omplien la superfície fent dringar la cullereta contra la vora del got, on les restes de cafè ja havien dibuixat una marca indeleble. Va agafar el mòbil. Va prémer un parell de tecles i va parar l'orella, sense deixar de mirar la sergent, que l'observava amb una expressió abatuda.

En Manuel va esperar fins que el senyal de trucada es va extingir.

—Deu ser a la reunió i per això no l'agafa... —va intentar explicar.

La sergent es va aixecar.

—Vostè es diu Manuel, oi?

Ell va assentir com si acceptés una càrrega.

—Manuel, vingui aquí i segueix al meu costat, sisplau.

Va tornar cap al sofà, amb el telèfon entre les mans, i va fer el que li demanava.

—Manuel, jo també estic casada —va dir, mentre feia una ullada breu a l'or gairebé mat de l'anell de casament—, i sé per experiència, sobretot per la meva feina, que mai no

tenim una absoluta certesa del que està fent la nostra parella. És una cosa amb la qual hem d'aprendre a viure, sense torturar-se constantment per la incertesa. Segurament hi ha un motiu perquè el seu marit fos allà i no n'hi hagués dit res, però estem segurs que és ell. Si ningú no ha contestat al mòbil és perquè el tenen en custòdia els companys de Monforte. Han traslladat el cos del seu marit a l'Institut Anatòmic Forense de l'hospital de Lugo, però a més tenim la identificació positiva d'un familiar. No hi ha cap mena de dubte que és l'Álvaro Muñiz de Dávila, de quaranta-quatre anys.

Havia anat negant cada argument de la sergent Acosta brandant el cap en silenci mentre atribuïa el seu error respecte a l'Álvaro a la llússor apagada d'aquell anell que l'obligava a establir conceptes absoluts sobre les relacions de parella. Havien passat només unes hores des de l'última vegada que havia parlat amb l'Álvaro i era a Barcelona, no a Lugo; què coi hi pintava l'Álvaro a Lugo. En Manuel coneixia el seu marit, sabia on era i per descomptat no era en aquella maleïda carretera de Lugo. Odiava els conceptes absoluts sobre parelles, odiava els conceptes absoluts sobre totes les coses i començava a odiar aquella sergent setciències.

—L'Álvaro no té família —va replicar.

—Manuel...

—Bé, m'imagino que té família com tothom, però no mantenen cap mena de contacte, cap mena de relació. Però això ja era així des de molt abans que l'Álvaro i jo ens coneguéssim, quan ell era molt jove i es va independitzar. Els dic que estan equivocats.

—Manuel, el seu nom i el seu número de telèfon apareixien com a referència Aa en el mòbil del seu marit —va explicar ella, pacient.

—La referència Aa... —va mussitar.

Sí, se'n recordava, feia anys que ho tenien configurat. La referència Aa, «Avisar», era una recomanació que havien llançat des de la DGT per establir qui volies que avisessin

en cas d'accident. Va prémer la tecla de l'agenda del seu mòbil i va veure el seu Aa, l'Álvaro. Es va quedar uns instants repassant cadascuna de les lletres que formaven el seu nom mentre notava que la mirada se li ennuvolava pel pes de les llàgrimes que se li començaven a acumular als ulls. Llavors, va arribar un altre salvavides.

—Però a mi no m'ha trucat ningú... M'haurien d'haver trucat, no?

L'alferes gairebé va semblar satisfet de poder intervenir.

—Fins fa un parell d'anys es feia així, s'avisava per telèfon la persona indicada i, si no n'hi havia, s'utilitzava el telèfon marcat com a «casa», o «pares», i es donava la notícia... Però era molt traumàtic, i més d'una vegada aquestes trucades van provocar atacs de cor, accidents o... reaccions no desitjades. Per això vam intentar millorar-ho. Ara, el protocol exigeix una identificació positiva, s'avisava la caserna més propera al domicili del finat i ens hi presentem sempre dos guàrdies, un dels quals és un alt comandament, com en aquest cas, i comuniquem la notícia personalment o acompanyem la persona perquè faci la identificació.

O sigui que tot aquell ball de seguí i no es mogui no tenia cap altra finalitat, era un protocol establert per donar la pitjor notícia del món. Un protocol que només dos dels tres presents coneixien i per al qual, ara ho sabia, no es podia interposar recurs des del principi.

Durant uns segons es van quedar immòbils i en silenci, fins que l'alferes va fer un gest per fer reaccionar la sergent.

—Potser vol trucar a algun familiar o amic perquè l'acompanyi... —va suggerir ella.

En Manuel la va mirar, atordit. Les seves paraules amb prou feines li arribaven, era com si li parlés des d'una altra dimensió, o des de sota l'aigua.

—Què he de fer, ara? —va preguntar.

—Tal com li he dit, el cos ha estat traslladat a l'Anatòmic Forense de l'hospital de Lugo. Allà li indicaran els passos que ha de fer i li entregaran el cadàver perquè pugui enterrar-lo.

Fingint una enteresa que no sentia en absolut, es va aixecar i va anar cap a l'entrada, forçant els agents a seguir-lo mentre els prometia que trucaria a la seva germana quan ells se n'haguessin anat. Conscient que si volia treure's de sobre els guàrdies havia de semblar serè, els va donar la mà i va notar la mirada escrutadora dels agents, que no es corresponia gens amb els gestos amables amb què s'acomiadaven. Els va donar les gràcies una altra vegada i va tancar la porta.

Es va quedar uns segons repenjat a la fusta càlida, convençut que ells també escoltaven des de l'altra banda. Des d'aquell angle, on segurament mai no s'havia aturat prou estona, va observar el passadís que s'obria a la sala d'estar com un ram que, ben atapeït per les tiges, esclatava de llum a l'altre extrem. Era la llar que compartia amb l'Álvaro des de feia quinze anys i, vista des d'aquell observatori ignorat de la seva pròpia casa, li va semblar immensa. La llum que entrava a gavadals per la finestra desdibuixava els perfils dels mobles i en liquava la blancor fins que els diluïa en les parets i el sostre, i en aquell moment aquell territori estimat, conegut, va deixar de ser casa seva i es va convertir en un oceà de sol glaçat, una infernal nit islandesa que el va fer sentir orfe de nou, com aquella altra nit a l'hospital.

Trucar a la seva germana. Va somriure amargament mentre hi pensava; tant de bo hagués pogut fer-ho. Va notar que el mareig li pujava pel pit com un animal calent i indesitjable ansiós per arraulir-se a la seva falda, i els ulls se li van omplir de llàgrimes quan es va adonar que les dues úniques persones a les quals hauria volgut trucar estaven mortes.

Aguantant-se les ganes de plorar, va tornar a la sala d'estar, va seure al mateix lloc que havia ocupat abans i va agafar el telèfon de la tauleta. Quan en va activar la pantalla, va aparèixer el nom de l'Álvaro com a primera opció de trucada, se'l va quedar mirant uns instants, va sospirar i va buscar un altre nom a l'agenda.

La veu femenina i dolça de la Mei va respondre a l'altra banda. La Mei Liu era la secretària de l'Álvaro des de feia més de deu anys.

—Ah, hola, Manuel, com estàs? Com va la teva última novel·la? M'estic mossegant les ungles d'impaciència. L'Álvaro m'ha dit que serà increïble...

—Mei —la va interrompre—, on és l'Álvaro?

A l'altra banda de la línia es va fer un silenci d'un parell de segons, suficient perquè en Manuel sabés que li diria una mentida. Fins i tot va tenir un d'aquells flaixos de clarividència en què un és capaç de veure, per un instant, la trama que mou el món i que, piadosament, es manté oculta als nostres ulls durant gairebé tota la vida.

—L'Álvaro? Doncs... És a Barcelona.

—No diguis mentides, Mei —va demanar amb rudesia, però gairebé amb un fil de veu.

El silenci de la línia li va confirmar el neguit de la dona, una pausa que va aprofitar per buscar amb desesperació algun subterfugi que li proporcionés uns quants segons més per pensar.

—No és cap mentida, Manuel... Per què t'hauria de mentir? —Ara la seva veu era més aguda, com si estigués a punt de plorar. Disculpes, preguntes... Totes les evasives possibles per eludir una resposta directa—. És... és a Barcelona, a la reunió amb els directius d'aquella cadena hotelera catalana.

En Manuel va estrènyer el telèfon amb la mà fins que els nusos li van quedar blancs, va tancar els ulls i amb un gran esforç es va contenir les ganes de llançar-lo ben lluny, de destrossar-lo, de trencar-lo en mil bocins i silenciar així les mentides que li arribaven a través de la línia. Va parlar intentant controlar prou el to de veu per no cedir al desig de cridar.

—Dos guàrdies civils acaben de marxar de casa després de dir-me que l'Álvaro no era a Barcelona, que s'ha matat aquesta matinada en un accident de trànsit i que ara és al dipòsit de cadàvers de Lugo... Per tant, digue'm d'una puta vegada, perquè és impossible que tu no ho sabessis, on era

l'Álvaro. —Va arrossegar les síl·labes de cada paraula xiuejant-les per contenir la ira.

La veu de la dona va sortir com un udol que amb prou feines li va permetre distingir què deia.

—Ho sento, Manuel, ho sento.

Va penjar el telèfon, i la Mei, que hauria pogut ser el tercer salvavides, mai no ho va arribar a ser.